

Отже, використання запропонованого теплозахисного засобу дозволяє забезпечити безпечні та комфортні умови праці особового складу оперативних розрахунків; створить передумови для підвищення тактичних можливостей рятувальних підрозділів при гасінні пожеж з високим ступенем теплового випромінювання за рахунок збільшення часу перебування особового складу в зоні високого теплового випромінювання, зменшення відстані від позиції ствольщика до місця подачі вогнегасної речовини

Цитована література

1. Теплозахисний костюм / Деклараційний патент на корисну модель u201603119 по заявці до УКРПАТЕНТУ за реєстраційним номером № а 2016 02351 від 11.03.2016. Заявники: Костенко В.К., Зав'ялова О.Л., Покалюк В.М.

Кравців С.Я., Соболев О.М.

РИЗИК, ЯК ОДНА СКЛАДОВА УПРАВЛІННЯ В НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЯХ

Розвиток новітніх технологій в промисловій сфері привело до того, що на практиці використовуються більш складні технічні системи, які в свою чергу можуть призвести до виникнення певних аварій, катастроф чи надзвичайних ситуацій. До аналізу ризику призвело виникнення ряду великих аварій, які в свою чергу призвели до сильного забруднення навколишнього середовища та значних людських втрат. Розглянемо як у розвинутих країнах ризик впливає на управління.

Визначення ризику в українській нормативній базі звучить наступним чином: „ризик – імовірність заподіяти шкоди з урахуванням її тяжкості” [1]. Також в Законі України [2] зазначено, що ризик – кількісна міра небезпеки, що враховує ймовірність виникнення негативних наслідків від здійснення господарської діяльності та можливий розмір втрат від них. Визначення поняття ризику по державному стандарту [1], а саме його початок взято із Федерального Закону РФ „О техническом регулировании” в якому говориться наступне: „риск – вероятность причинения вреда жизни или здоровью граждан, имуществу физических или юридических лиц, государственному или муниципальному имуществу, окружающей среде, жизни или здоровью животных и растений с учетом тяжести этого вреда” [3].

Управління ризиком [4] – процес прийняття рішень і здійснення заходів, спрямованих на забезпечення мінімально можливого ризику. Управління ризиком спрямоване на підвищення рівня безпеки. Для того, щоб вчасно розпізнати ризик проблеми, яка може статися (поламки, яка може призвести до виникнення аварії, катастрофи чи надзвичайної ситуації), необхідно ознайомитися із різними способами управління ризиком. Будь-яка система, що надає деякий рівень особистих, соціальних, технічних, наукових або промислових переваг, містить хоча б невеликий елемент ризику. Зробити ризик

нульовим неможливо, а отже, абсолютної безпеки не існує. Безпека є відносним поняттям. Та не потрібно забувати про ризик, яким можна знехтувати, який в свою чергу прирівнюють до нульового рівня.

Прийнятний ризик – це свого року певний компроміс між рівнем безпеки і можливостями її досягнення. В реальності, навіть дотримуючись усіх встановлених правил, все ж неодмінно існує деякий рівень ризику. Наскільки ризик є прийнятним чи неприйнятним – вирішує керівництво.

Не будемо заперечувати, що досягнути значення (зони) прийнятного ризику не так то і складно, але в даному випадку спливає ще одна сторона – фінансова. Для того, щоб надати перевагу конкретним заходам та засобам або певному їх комплексу, порівнюють витрати на ці заходи та засоби і рівень зменшення шкоди, який очікується в результаті їх запровадження. Такий підхід до зменшення ризику небезпеки називається управлінням ризиком. Питання управління постійно пов'язане саме з її вартістю.

Існують наступні способи управління ризиком:

- повна або часткова відмова від робіт, операцій та систем, які мають високий ступінь небезпеки;
- заміна небезпечних операцій іншими – менш небезпечними;
- удосконалення технічних систем та об'єктів;
- розробка та використання спеціальних засобів захисту;
- заходи організаційно-управлінського характеру, в т.ч. контроль за рівнем безпеки, навчання людей з питань безпеки, стимулювання безпечної роботи та поведінки.

На основі вище сказаного впливає, управління в надзвичайних ситуаціях може базуватися на зменшенні ризику цієї ситуації, що підводить нас до наступної схеми наведеної на рис.1.

Рис. 1. Залежність між управлінням в надзвичайних ситуаціях та управлінням ризиком

Отже, тенденція зростання кількості і масштабів наслідків надзвичайних ситуацій змушує шукати нові методи боротьби з ними. Оскільки зменшення

ризикую виникнення будь-якої надзвичайної ситуації в наш час стало можливим, то це означає, що управління в надзвичайних ситуаціях на пряму залежить від способів управління ризиком (рис. 1).

Цитована література

1. ДСТУ 2293-99 „Терміни та визначення основних понять” – К.: Держстандарт України, 1999.
2. Закон України від 05.04.2007 р. № 877-V „Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності”.
3. Федеральный Закон Российской Федерации „О техническом регулировании”.
4. Закон України від 18.01.2001 № 2245-III „Про об'єкти підвищеної небезпеки”.

Криштанович Р.М., Оніщенко Н.В.

ПСИХОФІЗІОЛОГІЧНІ ФАКТОРИ ДІЯЛЬНОСТІ ФАХІВЦІВ ГРУП ПІРОТЕХНІЧНИХ РОБІТ ДСНС УКРАЇНИ

Людина вибираючи майбутню діяльність, паралельно з цим обирає спосіб свого життя, який буде невід'ємно залежати від специфіки робочих завдань. З розвитком професій екстремального характеру відбувається постійна їхня трансформація, адже розвиток людства змінює довколишній світ. Оновлюються та вдосконалюються життєво небезпечні предмети людської діяльності з різним спектром застосувань. Фахівцям, які обрали своєю професією піротехнічну справу, необхідно максимально уникати помилковості у виконанні дій, бути постійно в інформаційному тонусі, оскільки наслідком цього можуть бути травмування чи летальні випадки. Саме тому свою увагу хочемо зосередити на психофізіологічних факторах покращення діяльності та їх регуляції. На наш погляд, це дасть змогу фахівцям груп піротехнічних робіт ДСНС України виконувати завдання на основі вже готових запрограмованих дій, які на підсвідомому рівні за рахунок адаптованої нервової системи та набутого досвіду, зможуть оперативно пристосовувати себе до нетипових умов чи ситуацій.

Праця – це момент поєднання фізичних та психічних властивостей, що спонукають до дій та пізнання, і залежно від закладеного змісту набувають особливого значення для особистості. Дослідженням питання діяльності людини займалися Максименко С.Д., Соловієнко В.О., Душков Б.А., Анохін П.К., Меерсон Ф.З., Пшеннікова М.Г.

Максименко С.Д., Соловієнко В.О., Душков Б.А. зазначають, що людська діяльність є свідомою активністю індивіда, спрямована на досягнення поставленої мети, також вона являється системою взаємозв'язку особистості зі світом і як наслідок відбувається зв'язок з навколишнім середовищем. [1; 2].

Проте діяльність як одиничний вимір не може функціонувати, вона має бути підкріпленою вольовими процесами, мотивами, бажаннями,